

FRANCINE SCHREGEL—ONSTEIN

DE GULZIGE MEES

Dit jaar is het een zachte winter geweest. De vogels hebben niet zoveel moeite gehad om hun voedsel te vinden. Toch heb ik elke dag iets voor hen op de voederplank buiten mijn venster gelegd. Daar voor heb ik zonnebloemzaad gekozen, om, terwijl ik aan mijn schrijfmachine werk, het plezier te hebben de koolmees op bezoek te krijgen.

Deze vogels zijn dol op zonnebloemzaad, al verblinden zij ze niet achter elkaar...

Maar op zekere dag veranderde dit. Ik had — even vóór ik mij voor mijn middagslaapje terugtrok — een glazen schaal met zaad gevuld. Toen ik ontwaakte, was de schaal leeg. Een nieuwe voorraad werd aangedragen en weldra vertoonde zich een mees op mijn vensterbank. Het verheugde mij, want het was lang geleden, dat ik die vogel in mijn tuin had gezien. Deze mees — de zogenaamde zwarte mees — is kleiner dan de koolmees, heeft evenals deze een soort kapje op de kop, maar mist de overlangse streep op borst en buik; daar ziet men slechts een coquet puntje onder de snavel. Er is trouwens iets coquets aan de gehele vogel, ondanks zijn sobere, grauwe dracht, en zelfs voor een mees was deze wel ongewoon vlug en behendig.

Hij pikte dadelijk een zaadje van de schaal, vloog op in een boom, hield het zaadje met de teentjes vast en hakte er uit alle macht op los. Dat alles kwam overeen met wat ik had gelezen: de mees neemt slechts één zaadkorreltje tegelijk. Maar... een ogenblik later kwam hij weer aangevlogen, propte vier, vijf zaden in zijn bekje en wickte er mee heen. Nauwelijks twee minuten later was hij weer terug, om een even grote voorraad te halen. En zo bleef hij onvermoeid bezig.

....vastgeklampt aan de denneappel,.....

Ik probeerde te ontdekken, waar hij de zaadjes verborg, maar tevergeefs. Hij vloog weg over de daken, doch niet steeds in dezelfde richting.

Op die manier ging het een paar dagen door. Toen werd de mees mij echter een al te gulzige kostganger. Ik bemachtigde een groot, vierkant kruidenglas, plaatste dat op de voederplank en legde de zaadjes erin. De mees kwam. Hij was een beetje in de war, probeerde zich eerst een weg door de bodem van het glas te hakken, sprong er bovenop, gleed er overheen, alsof het een ijsbaantje was en begreep dan eindelijk, hoe hij bij het zaad kon komen. Een erge waaghals was hij niet. Misschien vreesde hij in een val te raken.

Hij bleef in de opening staan, rekte zich zo ver mogelijk uit, pikte een enkel zaadje weg en schoot er meteen als een pijl uit de boog mee weg. Ik had klaarblijkelijk bereikt wat ik wilde. Mijn voorraad was minder beperkt nu er slechts één zaadje tegelijk werd weggenomen. Bovendien kon het gebeuren, dat een musje zich in het glas waagde, zodat de mees netjes buiten moest wachten, als een dametje voor de telefooncel...

Maar lang duurde dit alles niet, want de mees raakte zo vertrouwd met het ongewone voerbakje, dat hij er steeds langer in durfde blijven om zich, evenals tevoren, onversaagd vier of vijf van de beste zaadjes toe te eigenen.

Wat zou ik nu verzinnen om zijn gulzigheid te matigen? Toevallig had ik eens enkele denneappels mee naar huis genomen, zonder enige gedachte aan het nut, dat ik ervan zou kunnen hebben. Daar zij een dag lang onder de kachel hadden gelegen waren zij droog geworden, dat de schubben gingen wijken. En plotseling kreeg ik een idee: ik begon zo'n denneappel met zonnebloemzaadjes te vullen, perste ze zó tussen de schubjes, dat ze goed vast bleven zitten en maar eventjes zichtbaar waren, en hing ze daarop aan een snoer buiten mijn venster.

De mees had uitstekende ogen: spoedig ontdekte hij mijn nieuwe vinding. En nu zie ik haar elke dag zitten, vastgeklampt aan de denneappel, die op de wind tot dicht bij de ruit zwenkt. Het kost de vogel geen al te grote moeite de zonnebloemzaadjes los te pikken; het vergt slechts tijd, en zij kan er nu niet meer dan één tegelijk meedragen.

Ik gun de kleine, levendige vogel graag alles, wat hij maar verwerken kan — in 't bijzonder, zolang hij de enige van zijn soort in mijn omgeving is — maar het zint mij niet, dat hij àl te gemakkelijk zijn dagelijks brood ontvangt.

En terwijl ik zie, hoe hij af en aan vliegt, komt een gedachte mij verrassen: is het wellicht op eenzelfde wijze voor mij geregeld? Zijn mijn moeilijkheden er niet op berekend een al te grote „ijver” te remmen, en mij te beletten mij op eigen kundigheid te verhoovaardigen?

Uit het Deens vertaald.